

STINAPA INFORMEERT

HET TURBULENTE VERLEDEN VAN 6 km² LAND

We schrijven 29 augustus 1868. In de Curaçao Courant verschijnt een advertentie waarin Bonaire, inclusief Klein Bonaire, te koop wordt aangeboden. Hier wordt Klein Bonaire geprezen als een stuk land van 600 hectare dat vanwege enkele zoetwaterbronnen, bijzonder geschikt zou zijn voor de veeteelt. Slechts drie dagen later is Klein Bonaire verkocht! Angel Jesurun, een welgestelde Bonaireaan, heeft het eiland van het Nederlandse gouvernement te Curaçao gekocht. Tegenwoordig is Klein Bonaire weer in bezit van de overheid en een onontwikkeld en beschermd natuurgebied: een oase van rust en ongerept natuurschoon. Maar de weg hierheen was niet makkelijk. Een groot deel van de 19de eeuw werd het eiland door de familie Jesurun gebruikt voor de geitenteelt en andere agrarische doeleinden. In 1966 kocht de Amerikaan John Bogart Klein Bonaire voor een bedrag van US\$15.000. Hij zag een kans voor toeristische exploitatie van het eiland met de maagdelijke, witte zandstranden. Samen met zijn vriend Captain Don Stewart wilde hij het eiland ontwikkelen. In deze tijd werd No Name Beach - dat destijds inderdaad nog geen naam had - gebruikt voor zandwinning ten behoeve van de bouw op Bonaire. Van de plannen voor een grootschalige toeristische exploitatie kwam niets terecht. Enkele jaren later verkocht Bogart Klein Bonaire aan Maurice Neme - een zakenman die, samen met calypsozanger Harry Belafonte, al enkele kavels in het huidige Belnem had bebouwd. Ze waren vastbesloten om de toeristische ontwikkeling van dat onbewoonde plekje te realiseren! Maar tegelijkertijd groeide ook de publieke zorg over de gevolgen van deze plannen. In juni 1996 richtte een groep vrijwilligers de Foundation to Preserve Klein Bonaire (FPKB) op. Ze vroegen aandacht voor het feit dat een dergelijke ontwikkeling niet alleen het natuurschoon zou aantasten, maar ook de kraamkamers van zeeschildpadden en watervogels zou doen verdwijnen en de koraalriffen zou vernietigen. Dat zou de flora en fauna van Klein Bonaire blijvend beschadigen. Veel Bonaireanen waren van mening dat Nederland de morele verplichting had om het eiland terug te kopen en aan het volk van Bonaire terug te geven. Nederland had immers in 1868 de fout begaan deze parel der natuur te verkopen. Na een jarenlang touwtrekken tussen de eigenaars en de Bonaireaanse overheid (gesteund door de FPKB en de de Bonaireaanse bevolking) werd op 21 december 1999 eindelijk het koopcontract getekend. Maurice Neme en zijn partners ontvingen US\$ 5 miljoen voor een klein stukje ongerepte natuur. Enkel en alleen opdat het ongerept zou mogen blijven.

Geschreven door Quita Sareyka

Geraadpleegde Bron: Port Call uitgaven 1996 - 1999

Wilt u reageren of meer informatie: STINAPA telefoon: 717- 8444, info@stinapa.org

NOS TA BIBA DI NATURALESA

Traha huntu na un desaroyo duradero pa Boneiru